νὰ τὴν βλέπῃ, ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ καπνίζῃ. Τότε γύρισα καὶ τοῦ εἶπα ἀγγλιστὶ νὰ πάψῃ νὰ καπνίζῃ. Αὐτὸς μὲ κύτταξε μ' ἀπάθεια καὶ μοῦ ἀπάντησε :—«Τὸ κατάστρωμα ἀνήκει σὲ ὅλους !...» Ἔπειτα τίναξε ἀπότομα τὴν πίπα του κι' ἡ στάχτη ἔπεσε πάνω στὸ ἄσπρο φόρεμα τῆς ὡραίας Ἰταλίδας. Χωρὶς νὰ ζητήσῃ συγγνώμη, ὁ ἀθεόφοβος, ξανάβαλε τὴν πίπα στὸ στόμα του κι' ἐξακολούθησε νὰ καπνίζῃ... Τότε κι' ἐγὼ ἅρπαξα τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ τὴν πέταξα στὴν θάλασσα !... Ὁ Ράλφ σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω ἀγριεμένος. Μὰ ἡ Ἰταλὶς πρόλαβε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή : —«Ἡσυχάστε, κύριε... Ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ἀγοράσω μιὰ ἄλλη πίπα, πιὸ ὡραία ἀπ' τὴ δική σας». Μὰ ὁ Ράλφ ξεφώνιζε σὰν τρελλός : —«Θέλω τὴν δική μου πίπα !... Ἢ τὴν πίπα μου, ἢ τὴ ζωή σας !...» Ὅλοι γύρω γελοῦσαν. Μὰ ὁ Ράλφ δὲν ἀστειεύτανε. Γύρισε καὶ μοῦ εἶπε ἄγρια : —«Θὰ μονομαχήσουμε, κ. Γκαστόν. Ἀκούσατε ; Θὰ μονομαχήσουμε... Μὲ πιστόλι ἢ μὲ ξίφος. Ὅπως προτιμᾶτε».

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν βέβαια ν' ἀρνηθῆς νὰ μονομαχήσῃς ἐσύ, ὁ τόσο φιλότιμος...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ναί... Μείναμε σύμφωνοι νὰ μονομαχήσουμε μόλις φτάσουμε στὴν Μασσαλία...

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ ἡ ὡραία Ἰταλίς ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τὴ θάλασσα...

ΠΑΥΛΟΣ.—Λοιπόν ;... Λοιπόν ;... Καὶ ὁ Ράλφ, τί ἀπόγινε ;...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Αὐτὸς εἶχε γυρίσει τώρα καὶ κύτταζε τὴν Ἰταλίδα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὄχι δά !...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ναί. Φαίνεται ὅτι δὲν τὴν εἶχε προσέξει πρίν. Καὶ τώρα τὴν κύτταζε σχεδὸν διαρκῶς, ἀπὸ στα, λαίμαργα !

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν ἐξήλευες ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ὄχι. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει κανένα αἴσθημα. Μοῦ ἄρεσε ἁπλῶς. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἤρθε κοντά μου καὶ μὲ παρακάλεσε, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ μὴ δεχτῶ νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν Ράλφ. Τῆς εἶπα πὼς οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ μ' ἔκανε ν' ἀλλάξω γνώμη.

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι' ἔγινε πράγματι ἡ μονομαχία αὐτή ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ἄκουσε... Ὅταν φτάσαμε στὴν Μασσαλία εἴχαμε ἤδη ὁρίσει τοὺς μάρτυράς μας, μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν. Εἴχαμε ὁρίσει ἐπίσης καὶ τὸ μέρος πο' θὰ γινόταν ἡ μονομαχία. Ὅταν ἔγινε ἄξαφνα κάποιο θαῦμα. Λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἄφιξί μας στὴ Μασσαλία, ἕνα ἀγγελικὸ πλάσμα ἤρθε ἐπάνω στὸ πλοῖο ζητῶντας αὐτὸ τὸν ἀνυπόφορο τὸν Ράλφ. Ὅταν τὸν βρῆκε τὸν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῇ τρυφερά. Ἐγὼ τὰ εἶχα σαστίσει. Δὲν εἶχα δεῖ ποτέ, μὰ ποτὲ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὡραιότερη γυναῖκα ! Νόμισα πὼς ἦταν ἡ σύζυγος ἢ καμιὰ φίλη τοῦ Ράλφ. Θὰ παντρεύτηκε ἴσως, σκέφτηκα, θὰ παντρεύτηκε, ὁ δύστυχος, χωρὶς νὰ πῇ τί ποτα στὸ Σύλλογό μας. Μὰ ἔγνοια του... Πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ μαζύ μου. Κι' ἔτσι, σὲ λίγην ὥρα, ἡ ὡραία σύζυγός του θάναι... χήρα !... Ἀκοῦς ἐκεῖ !... Ἕνα τέτοιο οὐράνιο πλάσμα νὰ εἶνε σύζυγος τοῦ χοντρανθρώπου !... Καλύτερα νὰ χηρέψῃ...

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶχες ἀρχίσει, βλέπω, νάχῃς πολὺ ἄγριες διαθέσεις...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Φίλε μου, πρώτη φορὰ εἶχα αἰσθανθεῖ τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας. Καὶ ἡ ζήλεια, ξέρεις, εἶνε τὸ νιρώτερο σἰμπτωμα τοῦ ἔρωτος.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὥστε εἶχε φτάσει γιὰ σένα ἡ μοιραία στιγμή.

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ἔτσι φαίνεται. Ἔξαφνα εἶδα τὴν Ἰταλίδα νὰ πλησιάζῃ αὐτὴν ποὺ νόμιζα γιὰ κυρία Ράλφ καὶ νὰ τῆς λέῃ κάτι. Ἡ κυρία Ράλφ, γύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μ' ἐκύτταξε. Ρίγησα σύγκορμος στὸ βλέμμα της ἐκεῖνο. Τί μάτια, φίλε μου, τί μάτια !... Τώρα πειὰ ἤθελα νὰ σκοτώσω μιὰ ὥρα γρηγορώτερα τὸν Ράλφ. Ἔξαφνα βλέπω τὴν ἰδανικὴ αὐτὴ γυναῖκα νἄρχεται κοντά μου. Τὰ ὑπέροχα, τὰ θεία της μάτια ἦσαν δακρυσμένα. Πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμα :—«Κύριε, μὴ τὸν σκοτώσετε σᾶς παρακαλῶ !... Συγχωρῆστε τον... Εἶνε τρομερὰ πεισματάρης, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια, μὰ μὴ μονομαχήσετε μαζύ του, μὴ μοῦ τὸν σκοτώσετε ! Δὲν ἐλπίζω, κύριε, παρὰ σὲ σᾶς μόνον. Μὴ τὸν σκοτώσετε, κύριέ μου... Σᾶς ἱκετεύω !...» —«Κυρία μου, τῆς εἶπα, εἶνε ἀδύνατον αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Ἢ ὁ ἄντρας σας πρέπει νὰ πεθάνῃ ἢ ἐγώ !...»

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶσαι τρομερός !

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Τότε ἐκείνη μοῦ εἶπε : —«Μὰ δὲν εἶνε ἄντρας μου, κύριε... Εἶνε ὁ ἀδελφός μου... Ὁ μόνος μου ἀδελφός».

ΠΑΥΛΟΣ.— Αὐτὸ βέβαια θὰ σ' εὐχαρίστησε πολύ.

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Βεβαιότατα. Ὅλο τὸ πολεμικό μου μένος ἐκόπασε μονομιᾶς. Μὰ δὲν μὲ συνέφερε νὰ φανερώσω τὶς σκέψεις μου. Γύρισα λοιπὸν καὶ εἶπα στὴν δεσποινίδα Ράλφ : —«Σκεφθῆτε, δεσποινίς, θὰ θεωρηθῶ ἄνανδρος ἂν δὲν δεχτῶ νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν ἀδελφό σας». Τότε ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν μελωδική της φωνή : —«Ἡ πρᾶξις σας, κύριε, θὰ εἶνε ἡ γενναιότερη θυσία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸν κόσμο» !

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ ὁ Ράλφ ; Τί ἔκανε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ἦταν κάτω, στὴν καμπίνα του κι' ἑτοίμαζε τὶς ἀποσκευές του. —«Δεσποινίς, εἶπα στὴν ἀδελφή του, δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μία λύσις. Γιὰ νὰ μὴ σκοτώσω τὸν Ράλφ, πρέπει νὰ γίνω συγγενής του. Θέλετε... θέλετε νὰ... γίνετε γυναῖκα μου ;...»

ΠΑΥΛΟΣ.—Αὐτὸ ἦταν ἕνα εἶδος ἐκβιασμοῦ.

ΓΚΑΣΤΟΝ. Ὄχι, φίλε μου. Γιατί ἡ δεσποινὶς πρῶτα κοκκίνησε, ὕστερα χαμογέλασε, καὶ τέλος μοῦ ἔδωκε πρόθυμα τὸ χέρι της.

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφό της !

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Καὶ γιατί μὲ εἶχε συμπαθήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἅπως μοῦ εἶπε κατόπιν.

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ ὁ Ράλφ ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Δέχτηκε εὐχαρίστως τὴν πρότασι ποὺ τοῦ ἐκάναμε, γιατί κι' αὐτὸς εὑρισκε τώρα πολὺ γλυκειὰ τὴ ζωή, καὶ δὲν εἶχε καμιὰ ὄρεξι οὔτε νὰ σκοτώσῃ οὔτε νὰ σκοτωθῇ. Εἶχεν ἐρωτευθεῖ τὴν ὡραία Ἰταλίδα. Ἀντὶ νὰ γίνῃ λοιπὸν ἡ μονομαχία ἔγιναν σὲ λίγες μέρες δύο γάμοι !

(Ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπαίνει μέσα ἡ Μάρθα, θαῦμα ὠμορφιᾶς καὶ χάριτος).

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Πρῶτα κοκκίνησε, ὕστερα χαμογέλασε καὶ τέλος...

ΜΑΡΘΑ.—Γκαστόν ! Ποῦ ἔβαλες λοιπὸν τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ Βαλερύ ; Δὲν τὸ βρίσκω...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Εἶν' ἐδῶ. Στάσου νὰ σοῦ τὸ δώσω... *(Παίρνει ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ τὸ δίνει στὴν Μάρθα. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Παῦλος τὴν κυττάζει ἐκθαμβος. Ἡ Μάρθα παίρνει τὸ βιβλίο, χαιρετᾶ καὶ φεύγει).*

ΠΑΥΛΟΣ.—Τί θεία ὠμορφιὰ εἶν' αὐτή !... Εἶχες δίκηο, φίλε μου, νὰ παντρευτῇς. Ἂν δὲν ἦταν ἡ γυναῖκα σου θἄλλαζα κι' ἐγὼ ἰδέες...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Μὰ δὲν εἶνε ἡ γυναῖκα μου. Εἶνε ἡ ἀδελφή της, ἡ Μάρθα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶνε ἐλεύθερη ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Ναί !

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν ξανάχω δεῖ τόσο ὡραῖα μάτια !...

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ μάτια τῆς Ἀλίκης μου.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὦ, εἶχες δίκηο, φίλε μου... Εἶχες δίκηο νὰ παντρευτῇς... Καὶ ξέρεις ;... Ὅταν μοῦ εἶπες πὼς ἡ Μάρθα εἶνε ἐλεύθερη, χάρηκα ὅπως χάρηκες καὶ σὺ ὅταν ἔμαθες ὅτι ἡ Ἀλίκη σου δὲν ἦταν γυναῖκα τοῦ Ράλφ.

ΓΚΑΣΤΟΝ.—Φίλε μου, ἂν νομίζῃς ὅτι ἔφτασε καὶ γιὰ σένα ἡ μοιραία ὥρα, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς. Ἡ καρδιὰ τῆς Μάρθας εἶνε ἐλεύθερη...

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ μ' ἐρωτᾶς ; Ἔφτασε καὶ παράφτασε ἡ μοιραία ὥρα. Παντρεύομαι !... Στὸ διάβολο ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων !... Ἀγαπῶ τὴν Μάρθα σᾶν τρελλός... Καὶ... ζήτω ὁ γάμος !...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΤΣΑΝΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Μεταξὺ τῶν μύθων ποὺ συνήθιζε νὰ διηγῆται ὁ Κολοκοτρώνης, ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἦταν ὁ ἑξῆς :

Μιὰ φορὰ ἕνας Σουλτᾶνος θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ περιοδεία στὰ βασίλειά του γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ χαρακτῆρα τῶν ὑπηκόων του. Οἱ αὐλικοί του ὅμως ἐναντιώνονταν σ' αὐτό, λέγοντάς του πὼς εἶν' ἄμαθος στοὺς κόπους τοῦ ταξειδιοῦ καὶ πὼς θὰ μετανοιώσῃ γιὰ τὴν ἀπόφασί του. Ὁ Σουλτᾶνος ὅμως ἐπέμενε καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Τότε πῆρε τὸ λόγο ἕνας γέρος αὐλικὸς καὶ τοῦ εἶπε :

— Πολιχρονεμένε Σουλτᾶνε, ὑπάρχει τρόπος νὰ μάθῃ τὸ χαρακτῆρα τῶν ὑπηκόων σου χωρὶς νὰ ταξειδέψῃς καὶ νὰ κοπιάσῃς. Βάλε νὰ σοῦ στήσουν τσαντήρια, ὅπου ὅλα, ἀπὸ τὸ χῶμα ὣς τὰ ξύλα, νάναι φερμένα ἀπ' τὸν τόπο ποὺ ἐπιθυμεῖς νὰ ἐγνωρίσῃς. Κοιμήσου ὕστερα σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ ἀπὸ μιὰ νύχτα καὶ στὸν ὕπνο θὰ σοῦ παρουσιαστοῦν οἱ ἄνθρωποι κάθε τόπου μὲ τὶς συνήθειές των καὶ μὲ τὰ ἔργα των. Κι' ἔτσι μπορεῖς νὰ μάθῃς ὅ,τι ζητᾶς.

Ὁ Σουλτᾶνος βρῆκε σωστὴ τὴ συμβουλὴ τοῦ γέρου κι' ἔβαλε νὰ τοῦ στήσουν τσαντήρια καμωμένα ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ἐκεῖνος. Τοῦ ἔφτιασαν λοιπὸν τσαντήρια ἀπὸ ὑλικὰ τῆς Ρούμελης, τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Αἰγύπτου, τοῦ Μωριᾶ καὶ σὲ καθένα ἀπ' αὐτὰ κοιμήθηκε ἀπὸ μιὰ νύχτα.

Τὴ νύχτα ποὺ κοιμήθηκε στὸ τσαντῆρι τῆς Ρούμελης εἶδε στ' ὄνειρό του ἄτια νὰ χλιμιντροῦν καὶ νὰ φυσομανοῦν ἕτοιμα γιὰ πόλεμο. Ἔγειρε νὰ πλαγιάσῃ στὸ τσαντῆρι τῆς Ἀνατολῆς καὶ κοιμήθηκε γλυκὰ σὰν νἄχε πιεῖ ἀφιόνι. Κοιμήθηκε στὸ τσαντῆρι τῆς Αἰγύπτου κι' ὀνειρεύθηκε τὸ Νεῖλο νὰ χύνῃ ἀμέτρητα πλούτη στὴ χώρα. Κοιμήθηκε τέλος καὶ στὸ τσαντῆρι τοῦ Μωριᾶ κι' εἶδε τρεῖς χιλιάδες διαβόλους ποὺ τρέχαν κρατῶντας στὰ χέρια τους ἀναμμένα δαυλιὰ καὶ κάναν ἀνυπόφορη ταραχή...